

Linda Lindberg: Tal på Järvaveckan 2023

Talare

Linda Lindberg
Gruppledare

Datum

1 juni 2023

Plats

Järva

Tack så mycket. Hej alla Järvabesökare, så fantastiskt skoj att få lov att vara här och stort tack till er som har valt att komma hit och jag hoppas att ni mår bra. Det har ju varit ett strålande väder idag och jag brukar ju säga att Sverige är ju fantastiskt vackert, alldeles oavsett vilken årstid vi befinner oss i. Men sommaren är ju ändå trots allt någonting alldeles extra. Och vi har midsommar, vi ska fira midsommar. Vi har skolavslutningar. Vi har lite ledighet och lite avkoppling med både våra nära och kära. Och när minusgraderna slår om till plusgrader, vi har solen som strålar och det blå vattnet, då ger det ju såklart oss energi. Och energi det kan jag lova att både jag och mitt parti har massor av. Vi är på gång och går nu med gemensamma krafter framåt för att tillsammans se till att Sverige i framtiden blir något bättre, något annat och något bättre, än vad som fallit under de senaste decennierna. Och ni ska veta att vi älskar det här landet. Och allt det vi gör och jobbar för är resultatet av den kärleken, och vi kommer inte ge oss förrän vi ser ett Sverige som mår väl igen. Det ligger med andra ord ett enormt arbete framför oss och vi behöver alla hjälpa till i det arbetet. För Sverige idag är ett splittrat land. Till stora delar har dagens Sverige skapats av politiker före mig och före Sverigedemokraternas inflyttande. Företrädare som har velat visa sina goda hjärtan i stället för balans, rim och ranson. I stället för ansvar och konsekvens tänk har politiken låtit välkomna väldigt många människor på kort tid till vårt land, utan att sedan ha klarat av att skapa en rättvis chans för dem som har kommit hit. Man har inte klarat av att skapa rätt förutsättningar helt enkelt. Och ni vet ju precis som jag att det gäller ju allt ifrån bostäder, arbeten, språkkunskaper, skola och utbildning, och den största bristen kokar nu ändå någonstans ner i kunskaper om landets normer och värden. Det har varit sekundärt och något som man nästan har velat sopa under mattan. Politiken har helt enkelt inte klarat av att slussa in alla i samhället. Det har i sin tur lett till ett parallellsamhälle som har kommit att påverka Sverige och vår gemensamma identitet i en oerhört stor utsträckning och faktiskt fått våra grannländer att uttrycka sig i termer om att Sverige inte längre är sig likt. Det är egentligen ett katastrofalt betyg för alla de som har påstått sig vara de goda och barmhärtiga

politikerna som pratat om att öppna sina hjärtan, som pratat illa om den som ifrågasatt den förda politiken. I stort sett varje gång är det vi i Sverigedemokraterna som har hamnat iskottgluggen för etablissemangets vrede mot dem som har haft mod att faktiskt säga ifrån. Vi har utmålats som de elaka, som de fiendliga och de inhumana. Men låt det stå klart. Vi har inte skapat detta. Vi har inte skapat segregationen och de parallella samhällena, och vi drivs inte heller av ett hat, utan vi drivs snarare av ansvar och kärlek och kärleken till vårt land. Idag ser vi resultaten och den negativa utvecklingen i alla delar av samhället, precis så som vi tyvärr flaggade för i alla de delar av välfärden och inteminst i sin stora del av befolkningens vardag. Orättvisor har slagit landet i spillror, i synnerhet om man jämför med den vardagen som jag och många med mig faktiskt har växt upp i. Och Sverige ska inte vara ett land med parallella samhällen. Vi ska inte vara ett land där områden skiljer oss åt. Där språkförbristningar gör att vi inte kan kommunicera med varandra. Där kulturer är så starka och åtskilda att vi knappt förstår varandra, och att saker känns främmande. Utan vi ska vara ett land som präglats av gemenskap och trygghet i ett samhälle där var och en av oss tar ansvar för trivsel och bidrar till att Sverige blir det bästa landet att leva i. För dig och för mig och för oss alla. Och den som inte vill vara en del av detta bör helt enkelt vända sig om för att hitta någon annanstans att bo och leva. För vi ska vara ett land där barn som växer upp i en del av staden, har samma förutsättningar och samma trygghet jämfört med barn som växer upp i en annan del av samma stad. Vi ska vara ett land där barn ligger trygga och sover gott på nätterna, och där nattsömnen inte störs av skjutningar och ljudet av sirener precis utanför fönstret. Vi ska vara ett land där människor går till arbetet och där språket förenar oss. Vi ska vara ett land där blåljuspersonal effektivt kan verka för att upprätthålla trygghet och rädda liv. Och varje gång ett barn stannar hemma från skolan, rädd för att gången som är hotfulla eller som står och säljer knark längs vägen, då har vi misslyckats. Varje gång en förälder tvingas hålla sina barn hemma, oroliga för att just deras barn ska vara på fel plats vid fel tillfällen. Då har vi gett ofriheten ett nytt ansikte. Och varje gång någon drabbas, då har landet som en gång i tiden sågs som själva sinnebilden av en trygg nation, då har den svikit. Oro, våld och otrygghet – det sätter gränser och det skapar klyftor. Det skapar inte bara ekonomiska klyftor, utan klyftor mellan människor och det är dåligt för ett land som eftersträvar gemenskap och styrka. Och tyvärr så har otryggheten, våldet och klyftorna frodats under de senaste åren, och landet har tyvärr kommit att bli någonting helt annat. Och jag undrar, kan det finnas någon som på fullt allvar menar att detta är enform av godtagbart tillstånd i Sverige år 2023? Att dagens

situation är värdigt ett välfärdsland som Sverige, ett landsom varit ett föregångsland. Uppenbart är det ju så, eftersom det än i dag, här i dag, finns partier som inte har det genuina intresset att göra det som krävs för att vända på utvecklingen. Och jag kan lova er en sak – Sverigedemokraterna vill inte se detta Sverige och vill inte ha det så här. För det är ett faktum att ett uppdelat Sverige är ett otryggt Sverige, där den som inte bidragit får alla tänkbara resurser och densom faktiskt har arbetat och bidragit får allt mindre. På vilket sätt vill man då bidra mer? Det kan man ju fråga sig. Sverige ska vara ett land där den som vill och är beredd att göra det som krävs också får en rimlig chans, och för att lyckas med detta måste samtidigt all den kravlöshet som tidigare regering byggt hela sin integrationspolitik på, den måste vädras ut. Vi kommer inte stödja en politik som utgår från att kravlöshet är något som är humant och positivt, utan tvärtom. Att ställa krav, det är att visa att man faktiskt bryr sig, att sätta ramar och skapa välmående och majoriteten av människor, vi vill ju göra rätt. Och utan vägledning och tydlighet, då är det mycket enklare att faktiskt misslyckas, och vi ser det ju redan i skolan. Vi behöver ramar för att lyckas. Vi behöver ett regelverk. Och det är ju kul att lyckas och veta hur man faktiskt gör rätt. Och utan den möjligheten så blir det en likgiltighet och den är farlig. Och visst är det lätt att säga att vi ger upp, allt har redan gått för långt, men det är inte för sent. Det är aldrig för sent att göra det som krävs, som är rätt och riktigt och vi vill tro att det finns en anledning till att människor från olika delar av världen har tagit sig hit till Sverige. Vi vill tro att det är för att vi är ett bra land. Ett land med många möjligheter. Ett seriöst och vackert land som tror på den enskildes godhet och välvilja. Men när någon missbrukar den godheten och välviljan, då sargas den. Vi tappar kraft och välfärden tar stryk. Tryggheten rubbas och tilliten till landet försämras. Och ett litet land som Sverige kan inte villkorlöst hjälpa hela världen. Och jag är ganska så säker på att många har fått nog av denna kassautvecklingen av att se orättvisorna breda ut sig. Vi vill se till att människor får goda livschanser, välmående och en ökad frihet på riktigt. För Sverige är inte särskilt välmående just nu. Vi som land halkar efter i den senaste mätningen av välmående, exempelvis. Sverige ligger förhållandevis lågt medan andra europeiska länder intar toppplaceringar i länder där man har valt att gå en annan väg än den som Sverige har gjort. Och vi behöver få till en förändring och det behöver göras nu. Så fort det bara går och det skulle redan varit påbörjat. Men här måste vi alla hjälpas åt. Men för att klara av detta så måste vi samtidigt som nation och som medmänniskor markera tydligt mot alla de som inkräktar och våldför sig på andras frihet, din och min och på vårt land. Och den som inte vill ställa upp på detta kan vända sig till en annan del av världen. Vi behöver helt

enkelt premiera den som bidrar och begränsa den som förstör. Den som förstör behöver kraftigt begränsas, så för att lyckas krävs bland annat ett fokusskifte från den tidigare förda politiken. En tidigare förd politik där överhängande budskapet har varit att öka brottslingens stöd och möjlighet att komma tillbaka ut i samhället. Men ni vet, lite saft och bulle och en liten klapp på kinden och så löser allting sig nog. Låga straff och man får en annan chans och det är lite synd om dig och det är egentligen du som är offret. Det är ju samhällets fel, samhället har misslyckats. Men i det här, vem har egentligen sett till att öka offrets möjligheter att komma tillbaka till ett drägligt liv? Tyvärr har alldeles för få vågat stå i motkåren av politiskt korrekta, som stämplat de som vill göra något åt situationen som fientliga. Här krävs ett tydligt och kraftigt skifte av fokus. Vi behöver skärpa straffen kraftigt för gängkriminella, för att låsa in de mest brottsaktiva personerna, precis som man gör i vårt grannland Danmark. Det måste också bli kriminellt och brottsligt att delta i kriminella gäng. Vi måste införa de här tidsbegränsade visitationszonerna för att kunna söka efter illegala vapen och sprängmedel. Kanske i ditt närområde för att du ska kunna bo tryggt. Utöver det så behöver vi också skärpa straffen för vålds- och sexualbrott ytterligare. Den som ger sig på en annan människa ska få straff därefter. I synnerhet straffen för sexualbrott måste skärpas. Vidare vill vi se till att skadestånd till brottsoffer ses över, så att brottsoffer inte ska behöva jaga sin förövare för att få ut sitt skadestånd. Detta är en helt orimlig hantering. Jag vågar påstå att det är nog väldigt sällan som man har en direkt vänskaplig relation till sin förövare. Jag vill också våga påstå att de som kommer till Sverige med en vilja och tro på att bygga något nytt liv har fått någonting helt annat. Men också den som redan har bott här har fått någonting helt annat de senaste åren. Och den som vill anpassa sig, som vill lära sig språket och som är beredd att lägga den kraft och den tid som det krävs för att skapa en bättre framtid och ett gott liv här för sina barn. De faller också i skuggan för alla gangsters och slöfockar som bara dräller runt och skapar oreda utan ambition att bidra till välfärden. Det får vara slut på det nu. Nu räcker det. Utan det är den som vill gott som får betala ett högt pris när staten sviker, är kravlös och inte tar i med hårdhandskarna mot alla de som vill något helt annat. Alla de som faktiskt vill ont. Och sen att brottsligheten kryper ner i åldrarna och att barn används som brickor i ettsjukt spel, är egentligen ingen tillfällighet för att det är ju för att lagen tillåter det. Genom straffrabatter och en ursäktande attityd så har staten i princip sagt att ”ja visst, ni har gjort lite fel här men ni är så unga så vi är beredd att se lite mellan fingrarna”. Och inte för alls så länge sedan så kom ju domen för de här killarna som gruppvåldtog tjejen i Malmö. För en grov våldtäkt dömdes en av killarna till

enbart ett år och fyra månader till sluten ungdomsvård för att man vid tillfället var precis under 18 år, trots att han har varit med och förstört en kvinnas liv. Det är för mig provocerande. Den andra våldsverkaren som var fylld 18 fick fem år och tio månader. Än något mer rimlig jämförelse, men straffen för sexualbrott må vara så höga att ingen vill begå den typen av brott helt enkelt. Och låt mig då vara tydlig. Vi menar att är du gammal nog att förstöra en annan människas liv, är du gammal nog att spränga och skjuta, ja du är också gammal nog att ta straffet. Och vet ni vad, Sverige har ju också, förutom att vi är ett fantastiskt land, varit världsledande när det kommer till jämställdhet, välfärd och trygghet, och ordning och reda och rättvisa. Något som oroar mig särskilt är att vi backar i jämställdhet. Och nu pratar jag inte om kvinnor i bolagsstyrelser, eller vem som tar ut mest föräldraförsäkring, utan jag pratar riktig jämställdhet. Kulturer som nedvärderar kvinnan och legitimerar våld och förtryck har fått fäste i Sverige och det gör mig illa till mods. Landet som har varit ett av de mest jämställda i världen har blivit någonting helt annat. Vi har nu en vardag i samhället där många kvinnor inte ens kan vistas fritt ute. Vi ser grymma och brutala gängvåldtäkter på tjejer och kvinnor som drabbas av livslånga trauman. Ett rättssystem som sedan gör att kvinnor tvingas uppleva allt på nytt genom att vittna på detaljnivå, som dessutom blir offentligt och där förövarna knappast få några kännbara straff alls. Det är så provocerande. Det är oerhört provocerande och vi ser hur otryggheten på gator och torg har tilltagit bland framför allt tjejer, men även killar som utsätts för gängvåld. Vi ser kvinnor som redan i unga åldrar, tjejer, som tvingas dölja sina kroppar, begränsas i sin vardag och har inte ens möjlighet att välja sin egen livspartner i Sverige 2023. Dessa kvinnor växer upp och lever i två parallella samhällen samtidigt. En med sina kompisar och skola och så vidare. Samtidigt som heder och kultur håller ett hårt grepp om dem. Vi ser flickor som könsstympas under grymma former. Flickor som inte kommer tillbaka efter sommarlovet, då de har tvingats att ingå äktenskap, och inte sällan med släktingar och kusiner. Flickor som växer upp i ett modernt samhälle men som lever under uråldriga seder. Att flickor och kvinnor ska tvingas leva sina liv under ett konstant tvång som går ut på att i religionens namn underkasta sig någon annans vilja, är inget vi kan, vill eller ska tolerera. För många år sedan steg Fadime Şahindal fram och flaggade för det som sker i de parallella hederskulturerna i Sverige. På den tiden så hade vi oerhört fega politiker som inte ville hantera vare sig balkongflickor eller hederskultur. För det stämde inte in i deras retorik att om man ifrågasatte invandring och andra kulturer så var man fientlig. Hade dåtidens politiker varit lika modiga som Fadime hade vi kommit mycket längre i arbetet mot hederskultur och förtryck, och vi kan bara

beklaga. Vi ville agera redan när vi kom in i riksdagen 2010, men tyvärr lyssnade ingen då. Idag pratar däremot de flesta om problemet och jag vet att det pågår ett arbete, även om det är flera år för sent. Att alla som utsätts för våld och sexuellt övergrepp kan lita på att samhället ställer upp och hjälper till så att man når en dräglig vardag bör givetvis vara en självklarhet. Varje gång en kvinna mördas i en nära relation är ett misslyckande för samhället, och varje gång samhället missar ett barn eller en individs rop på hjälp, då har vi också misslyckats. Det finns inga ursäkter. Att våga ta steget ut och fly från ett destruktivt förhållande, det kräver mod. Det kräver ett enormt mod och då måste vi också se till att stödet finns helt enkelt. Jag menar att detta är jämställdhet på riktigt. Detta är sådant som spelar roll för oss alla i vardagen. Och där det tidigare saknas effektiv politik menar vi bland annat att kunskapen om hederskulturen måste stärkas i alla delar. Och vi ska inte göra tolererande särregler som stöder ett begränsande av kvinnans fria rörlighet, utan tvärtom. Vi behöver stärka möjligheten till skyddad identitet. Det ska finnas en kontaktperson som hjälper den utsatta fram till det så att man får ett någorlunda drägligt liv och ordning på sitt liv. Och vi menar också att kunskapen om ekonomi måste bli mycket, mycket bättre i skolan så att varje enskild har förståelse för vikten av att ha sin ordning på sin egen ekonomi, för att undvika ekonomiskt våld. Det våldet är ett kraftigt redskap för att underminera och ha en kontroll över sin partner. Det är då i princip omöjligt att bryta sig loss. Vi menar att all utbetalning som görs från samhället bör göras till ett individknutet konto för att varje individ ska kunna ha kontroll på sin ekonomi. Och vi måste agera här och vi måste förändra. Något annat är inte värdigt det land som genom historiens gång byggts upp av grundläggande värderingar som ger oss alla lika rätt, lika förutsättningar och lika möjligheter att leva våra liv utifrån hur vi själva vill. Vi pratar riktig och viktig jämställdhet, sådant som spelar roll för oss kvinnor på riktigt i vardagen. Men hur i hela friden ska vi nu komma till rätta med allt det här då? Först och främst så måste vi ställa krav. Då färre människor arbetar och bidrar och fler tar del av välfärden så behöver vi helt enkelt värna hela välfärdssystemet och knyta det alltmer till medborgarskap och egen prestation. Det ska inte längre vara möjligt att ta del av barnbidrag och bostadsbidrag och samtidigt befinna sig i Mellanöstern. Sådant dränerar den svenska välfärdsmodellen. För att ta del av Sverige fullt ut behöver man också ha en välvilja till landet. Man ska ha en vilja att lära sig språket. Och en vilja att anpassa sig till det land som man har valt att bosätta sig i. Man ska helt enkelt ta sedan dit man kommer. Det har vi sagt gång på gång. Man har ett majoritetssamhälle att förhålla sig till. För den som ställer upp på det så är man givetvis välkommen. Vill man inte ställa upp på det så kan man bo någon

annanstans. På en plats i ett land där man kan leva i den norm och i det samhälle som man bättre tycker passa in på det man själv anser vara angenämt. Det är inte svåra än så egentligen. Även om det var några decennier sedan så tror jag många ställer sig själv frågan om vad var det egentligen som hände från då till nu. Alltså hur kunde vi landa här? Hur kunde ett land som närmast var ett föregångsland blivit land som nu mera används av andra länder på ett exempel på hur man inte ska göra. ”Gör inte som Sverige”. Jo hörni, för att landa här så krävs en ofantlig mängd verklighetsfrånvända politiker som under väldigt lång tid fått för sig att göra fel väldigt ofta. Men nu hörni, nu ser vi ett skifte. En öppning och en möjlighet. Det finns en majoritet för förändring. En majoritet för något gott. En majoritet som förstår frustrationen bland svenska skattebetalare, som slitit i ett helt liv och nu knappt får ihop till pensionen eller får plats på ett äldreboende med personal som man kan föra ett samtal med. Vi har en majoritet som förstår vikten av att välfärden står sig stark, men inte att hela världen kan ta del av den. Vi har en majoritet som förstår att den som kräver sin rätt också måste göra sin plikt. Hela det svenska välfärdssamhället är utformat utifrån denna tanke och om fler och fler bara kräver sin rätt utan att göra sin plikt då skapas det givetvis obalanser. Obalanser som leder till vårdköer. Obalanser som leder till sämre tillgänglighet. Obalanser som gör att de som behöver stöd och hjälp allra mest inte får det som man behöver. Det är inte värdigt ett land som Sverige och vi är beredda att göra allt vi kan. Och jag hoppas att ni är med. Vi ska göra det som krävs och förväntas och du får tusenfalt tillbaka. Det kommer att ta tid att bygga upp ett Sverige där den kriminella sitter bakom lås och bom, och den hederliga kan vistas på gator och torg, tryggt och trivsamt. Vi vet det. Det är görbart, men det kommer att ta tid, men vi är beredda att göra allt vi kan för att lyckas med detta. Det ska helt enkelt löna sig att arbeta före att gå på bidrag. Att leva på försörjningsstöd ska kräva fysisk aktivitet för ett välmående. För den som arbetar vill vi sänka skatten och för företag så vill vi förenkla den administrativa bördan så att man kan arbeta och driva sitt företag framåt. Det är uppenbart att vi nu efter valet har allt fler som inte vill ha politiker som ser mellan fingrarna och som fortsätter att driva en ansvarslös invandringspolitik och politiker som inte förmår att reagera när brottsligheten breder ut sig. Valet 2022 gav Sverige en möjlighet till omstart. En majoritet finns för att driva på effektiva reformer som stärker lag och ordning, rättvisa, solidaritet och välmående. Där fokus ligger på den som vill väl, på den som kämpar eller har kämpat. På den som vill göra någonting gott, men som behöver hjälp och stöd på vägen. Stöd till den som inte klarar sig på egen hand på grund av ensjukdom eller ett missbruk. En skola och omsorg som värnar studier och resultat. En hälso- och sjukvård som är jämlik

över landet, som är effektiv och evidensbaserad. En barn- och ungdomsvård som stöttar den som är i behov av stöd och där unga kriminella sitter inom kriminalvården. Det finns en majoritet som vill se en stark elevhälsa där psykisk hälsa och folkhälsa är i fokus. En äldreomsorg som ställer språkkrav för att få arbeta med äldre och där våra gränser skyddas av tull och polis och där stöldgods, smuggling och narkotika stoppas vid gränsen. Vi har ett starkt framtidshopp och vi tror på den inslagna vägen. Vägen som leder till ett samhälle som präglas av trygghet. Samhället ska återigen präglas av trygghet. Ett samhälle där du återigen kan ställa cykeln olåst. Och där du är trygg med att din mamma får den omsorg som hon behöver på ålderns höst. Där dina barn är trygga i skolan. Fri från mobbning och där kriminella, tuffa gäng med guldklockor och vapen faktiskt sitter bakom lås och boom. Vi är glada över att folket visat så enormt stark tilltro till oss Sverigedemokrater när det gäller att få Sverige på rätt köl igen. Vi är många. Vi är många som driver på och vänner ha tålamod. Det tar tid att förändra denna skuta och förändra Sverige. Men vi har all kraft som krävs och det går att lösa och vi ska lösa detta, och tusen tack för att ni har lyssnat.

Taggar

2020-tal, 2023, Järvaveckan, Kvinna, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/linda-lindberg-tal-pa-jarvaveckan-2023>